

Ogsaa Meta havde han sagt Farvel til; men han var allerede dengang saa svag, at han daarligt kunde tale.

I Dødsøjeblikket havde kun Barbara været hos ham. Saadan havde han selv ønsket det. Den gamle Kvinde, hos hvem der intet var bleven tilbage af Livets Uro og Støj, var tilsidst den eneste, han vilde have om sig. Stillefærdig som en Aand sad hun ved hans Seng, da han efter en kort Døds kamp sov hen.

Den Gamle havde nu ogsaa klædt ham. Han laa med Hovedet bøjet som en, der har været meget træt. Povl Gaardbo holdt en kort Tale, inden Liget blev lagt ned i Kisten. Meta lagde en Blomst paa dets Bryst, og Laaget blev skruet til.

Straks efter kørtes Kisten ned til Favsingholm, hvor Gaardens øvrige Beboere ventede for at følge den til Favsing Kirkegaard. Ad Kørevejen drog Liget gennem Skoven. Det var en mørk Aften med Ruskregn fra Sydøst. Foran red fire Karle med brændende Fakler. Kun et sort Klæde dækkede Kisten.

To Dage senere lukkedes der for Nedgangen til Familjegravstedets underjordiske Hvælving, som derpaa igen blev kastet til.

I de samme Dage modtog Meta et Par besynderlige Breve fra Jytte, der samtidig med at meddele hende sin Separation udbad sig nøjagtig Underretning om Dihmers sidste Tid, hans Død og Begravelse. Om sig selv skrev hun, at hun var flyttet tilbage til sit gamle Hjem, hvor hun fra nu af udelukkende vilde leve for sit Barn „og prøve paa at komme til at holde af det“.